

Son Oyun 1

– HasanYAYLACI · 31 Mart 2011

–Naber Yusuf. Niye hala pijamalınsın. Kahvaltıya gelmiyor musun?

–Ben istirahatlıyım oğlum. Baksana! Şu meşhur numarayı yap da sende istirahat al. Öğleyin sinemaya gidelim. Biletler benden.

–Yemin et. Biletler ve otobüs parası senden olursa vallahi yapıcım o numarayı. Sonra vızıklamak yok. Tamam mı?

–Söz lan vallahide billahi de söz.

–Sözünü yiyen i.e olsun mu?

–Sus! Vahap Hoca gidiyor, çaktırma. O söylediğin senin içinde geçerli. Ya numarayı beceremezsen!

–Yeni numaram var lan. Daha doğrusu ilaveler var. Kesin yuttururum.

–Görecez bakalım.

–Tamam, 1 saate kalmaz buradayım. İlk ders müdürün. Ona zokayı yutturmak kolay. Hadi eyvallah. Geleceğim lan inek bekle beni.

Hasan, bunları söyledikten sonra merdivenleri ikişer üçer atlayarak kahvaltının sonuna yetişti.

Heyecanlıydı. Beleşe sinema kaçırılmazdı. Yusuf'a yalancı çıkmamak için oyunu hatasız oynaması gerektiğinin farkındaydı. Numarayı yediremezse Yusuf onu arkadaşlarının yanında madara ederdi.

Yalap şulap kahvaltını bitirdi ve derhal hazırlığa girişti. Oyunun başında yapacağı numara; hemen hemen yatılı okul okuyanların çoğunun iyi bildiği tebeşir numarasıydı. Önce bıçakla tebeşirin tozunu çıkardı.

Defter yaprağından yaptığı kesekâğıdına koydu. Ders zili çalınca tozu suyla karıştırıp içecek ve geçici bir süre için ateşi çıkacaktı. Sonra ikinci numarayı devreye sokacaktı.

Ders zilinin çalmasına çok az kalmıştı. Yemekhaneden aşırıldığı çelik su bardağını cebinden çıkardı.

Lavabonun yolunu tuttu. Tebeşir tozunu bardağın içine döktü. Yeteri kadar su ilave ettikten sonra iyice karıştırdı. Zamanlaması çok iyiydi. Ders zili çalmıştı. Hazırladığı karışımı bir dikişte bitirdi.

Sınıfa girip, her zamanki dalgacı kimliğiyle önüne gelene sataşarak sırasına oturdu. Sonra alnını parmaklarının izi çıkacak şekilde ovalamaya başladı. Tebeşir tozu etkisini gösteriyordu. Ateşi yavaş yavaş çıkmaya başlamıştı. Tam zamanıydı ama Hoca henüz derse girmemişti. Sabırsızlanıyordu. Ders zili çalalı 15 dakika olmuştu ama ortalıkta hoca falan yoktu. 20, derken 25 dakika geçti. Hasan'ın geçici ateşi düşmeye başlamıştı ki; Müdür bey kapıdan içeri girdi ve her sabah ilk derste yapılanı yaptı.

–Günaydın çocuklar,

Öğrenciler koro halinde cevap verdiler:

–Günaydııın.

Hasan'ın ateşi biraz düşmüştü ama oyuna devam etti. Boyu diğer arkadaşlarından daha kısaydı. O bu özelliğini avantaja dönüştürmeyi başarmıştı. Ayaklarının topuk tarafını kaldırıp, ayakuçlarını betona hafifçe değdirmesiyle zangır zangır titremeye başladı. Titremesi öyle sesliydi ki; zezele oluyor sanılması bile çok mümkündü. Yenice dersi anlatmaya başlayan Okul Müdürü titreme sesini duyunca sözlerine

ara verdi. Sesin geldiği yöne baktı ve Hasan'ı gördü. Yanına gitti.

–Neyin var evladım. Hasta mısın?

Bir yandan bu soruları sorarken bir yandan solgun gözlerle kendine bakan Hasan'ın alnını kontrol ediyordu.

–Ooo! Senin ateşin de var biraz. Eşek herifler üstünüzü örtmezsiniz, bahar geldi diye sıkı giyinmezsiniz ondan sonra zekât keçisi gibi titrersiniz, diyerek Hasan'ın nazarında tüm sınıfı payladıktan sonra:

–Haydi, bugün istirahatlisin. Git, Osman Hoca'na benim gönderdiğimi söyle. Sana istirahat kâğıdı versin. Yarın cumartesi. Üç gün iyice dinlen. Pazartesi zimba gibi göreceğim seni. Haydi şimdi yallah. Ama bahçeye bile indiğini görmeyeceğim ona göre.

–Tamam Hocam. Sağ olun.

Hasan sınıfı terk ederken sınıfta bir uğultu çöktü. Arkadaşlarının çoğu bunun bir numara olduğunu biliyordu. Arkasından “helal olsun vallahi, bacaksız macaksız ama numarasını her seferinde yediriyor” diye yükselen fısıltılar Müdür beyin “kesin sesinizi” diye bağırmasıyla sona eriyordu.

Hasan, soluğu Müdür Yardımcısı Osman Hoca'nın odasında aldı. Sınıfta yaşananları ve Müdür beyin Talimatını naklederek istirahat kâğıdı istedi. Osman Hoca bir yandan kâğıdı yazıyor bir yandan da gözdağı veriyordu.

–Bana bak. Sizi yoklamaya geleceğim. Bir yerinde olmazsanız size o zaman sorarım. Hadi şimdi git ve zıbar, diyerek adeta odasından kovdu. Hasan bu sözleri hiç kalaya almadı. Çünkü başarılı bir talebe olduğu için tüm hocalar onu çok sever, yaptığı ufak tefek yaramazlıkları görmezden gelirlerdi. Osman Hoca'sıyla da buna benzer bir ilişkisi vardı. Ona “Dalgacı” lakabını Osman Hoca'sı vermişti. Okula ilk başladığı yılın ilk yarısında Osman Hoca'dan tam on tane sıfır almıştı. Alışık olmadığı bir şeydi sıfır almak ve çok ağlamıştı. Üst sınıftan bir abisinin “sevdiği talebeye böyle davranır, birde iki tane not defteri kullanır. Hiç korkma” şeklindeki tesellisi ilk karne alındığında doğru çıkmıştı. O kadar sıfıra rağmen o dersin ilk yarı karne notu on üzerinden yediydi.

Hasan, ağzı kulaklarında Yusuf'un yanına vardı.

–Helal len birader. Demek yine yedirdin.

–Ne zannettin oğlum. Beleşe sinema bulmuşuz kaçır mı lan. Ha unutmadan söyleyeyim. Bayağı zorlandım. Onun için açma ile kola da senden. Birde Osman Hoca “kontrol edicem dedi” ona göre.

–O ha. Oğlum sana yüz verdik birde astarını istiyon. Tamam lan. Bu hafta param geldi. Bonkörlüğüm üstümde. Kola ile açma da benden olsun. Sigara da senden. Tamam mı?

–Tamam da, Osman Hoca ne olacak?

–Bugün cuma. Kesin gelmez. Gözdağı vermiş sadece, rahat ol. Keyfine bak oğlum. Hah ha ha.

İki kafadar öğleye kadar revirde oyalandılar. Öğrencilerden bir kısmı Cuma Namazına gittikleri için o gün diğer günlere göre ortalık daha تنها olurdu. Okul şehrin kenar mahallesindeydi. Otobüs saati gelince dışarıya çıkıp, az bekledikten sonra otobüse binerek şehir merkezine doğru hareket ettiler. Boş yer olmadığından biraz daha yüksekçe olan en arka koltuklara oturdular.

İnmelerine sadece iki durak kalmıştı. Kavşaktaki trafik lambası kırmızı yandığı için otobüs durdu.

Sinemanın heyecanı ile hararetleli bir sohbeta dalan iki kafadar karşı şeritteki kendi okullarına ait servis aracını fark etmemişlerdi bile.

Devamı Yarın

Hasan Yaylacı KONYA-2011